

[Mette Madsen]

jektive afvejning af de problemer, der centrerer sig omkring alkoholnydelse, alkoholmisbrug, -bekæmpelse og -forebyggelse.

Jeg er enig med ministeren i, at der kan sættes mange spørgsmålstejn ved, om den analyse, kristeligt folkeparti her foreslår, kan bruges som et arbejdsredskab i dette arbejde. For problemet er jo ikke bare, at der er så og så mange plusser og så og så mange minusser. Hvis man regner dem sammen, får man et facit at gå videre med.

Jeg er enig med kristeligt folkeparti i, at det ikke er ligeegyldigt, hvor store statens indtægter er. For de er naturligvis et meget tungtvejende argument, hver gang vi ønsker penge til forebyggelse og bekæmpelse. Men det er meget svært, for ikke at sige umuligt, at få et sandt billede af udgifterne.

Jeg synes heller ikke, man kan sammenligne med andre nordiske lande, for lovgivning og indsats omkring alkoholproblematikken er yderst forskellig fra land til land, selv her i Norden, både hvad angår salg, forbrug og herunder hjemmefremstilling, og også lovgivningen om f. eks. tvangsbehandling af alkoholikere.

Nordisk nævn for alkoholforskning har da også været negative over for en undersøgelse på nordisk plan i lighed med den, vi taler om her i dag, men har peget på, at det er på delområder, der bør sættes ind med undersøgelser og forskning.

Når vi i venstre er enige med dette nævn og ikke mener, at kristeligt folkepartis forslag kan blive et brugeligt arbejdsredskab, betyder det naturligvis ikke, at vi mener, problemet er løst, eller at det er håbløst at løse. Tværtimod har vi i venstre igennem de senere år arbejdet intenst på afhjælpning og løsning af de menneskelige og samfundsmæssigt meget store problemer omkring alkoholmisbrug, og det vil vi fortsætte med at gøre. Der gøres også både i folketinget, i amterne og i mange private organisationer et meget stort arbejde, men vi mener i venstre, at det er på delområderne, vi må sætte ind. Der er ingen patentløsning, der med ét slag kan løse hele denne store problemkreds.

Jeg vil meget stærkt understrege, at der navnlig må sættes massivt ind på det område, der hedder forskning, for man ved desværre endnu ikke det helt grundlæggende, hvad det er, der gør, at nogle mennesker bliver alkoholikere og andre ikke bliver det.

Derfor må jeg også reagere meget stærkt over for udtalelser om, at spiritus er bedre end piller i en stresset situation, for det er i hvert fald helt klart, at et alkoholmisbrug tit er startet i en situation, hvor den pågældende har været ude for en sjælelig belastning.

Jeg må også reagere mod udtalelser om, at det er bedre, at unge drikker øl, end at de ryger hash. For vi ved jo ikke, hvilke unge der kan komme ud af et for stort alkoholforbrug igen, og hvem der bliver hængende i det. Øl kan såvel som hash være den direkte vej til at ødelæge et menneske allerede i den unge alder.

Et andet delområde er arbejdsulykkerne. Man kan efter min mening ikke overvurdere den positive betydning af, at tabuet over for omtale af drikkeri på arbejdspladsen er ved at krakelere, og her er vi nok ved det centrale i hele denne sag, nemlig vor holdning til alkohol, sagt på jævnt dansk: til at drikke. Gælder det holdning, må vi nok først og fremmest tage vor egen op til revision. Hr. Knud Lind var inde på forældrenes ansvar, og det er jeg meget enig med ham i. Men har vi som værtsfolk altid et alternativ til den øl, den vin, den whisky, vi byder vore gæster? Nøder vi gæster, der siger nej tak? Og nøder vi navnlig dem, der har bil med? Hvordan stiller vi os til venner og medarbejdere, der har et alkoholproblem?

Her vil jeg gerne benytte anledningen til at sige, at det har været kolossalt nyttigt, at en række kendte mennesker har vist det mod at stå frem og sige, at de er på antabus. Her ved er der skabt en mulighed for, at også mere anonyme mennesker, når de får tilbudt en drink, tør sige: »nej tak, jeg er på antabus«. Kun hvis antabusbehandling bliver betragtet som en kur i lighed med anden sygdomsbehandling, kan vi få folk motiveret til at komme og lade sig behandle.

Må jeg til slut stiltødt spørge kristeligt folkeparti, hvis gode intentioner jeg ikke et øjeblik tvivler på, om vi ikke skal være forsigtige med at drøfte alkoholproblemer her i tinget for tit. Ikke fordi der ikke er brug for et fortsat arbejde her i folketinget, men fordi vi måske kan give befolkningen det indtryk, at politikerne bare taler og taler hele tiden, men ikke gør noget ved sagen, for det er jo ikke rigtigt. Her kan jeg pege på oplysning, på forskning, på flere penge til kontaktudvalget og på alkobussen, der i øjeblikket kører